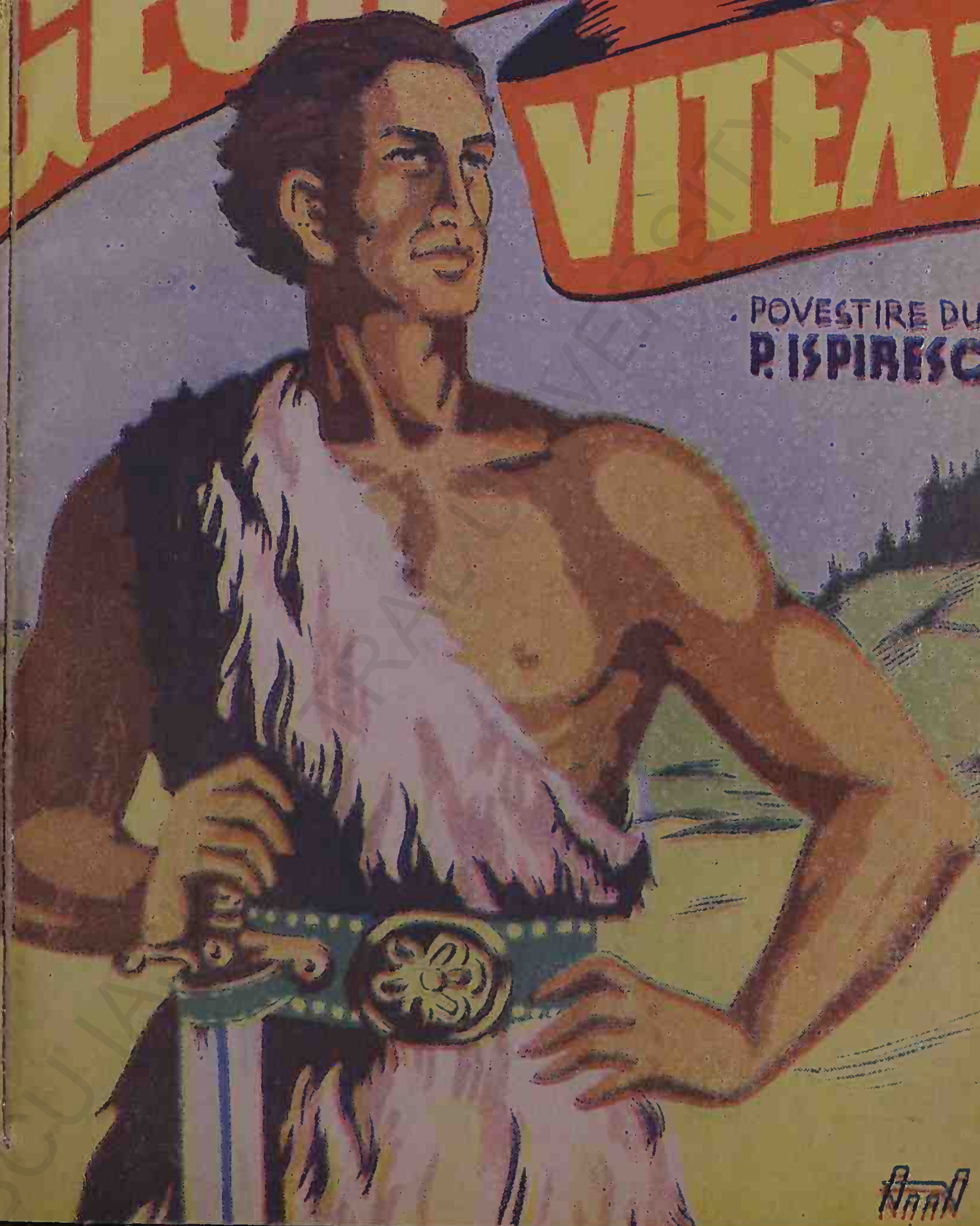
GEORGE cel VITEAZ

POVESTIRE DUPĂ
P. ISPIRESCU

GEORGE CEL VITEAZ

Poveste după P. Ispirescu *Prelucrare de MOŞ ENE*

VISUL IMPĂRĂTESEI

n părţile muntoase ale lumii îşi avea Palatul un Impărat blajin, atât de bun şi de iubitor, că-i ieşeau înainte şoarecii şi guzganii din pivniţe să-l privească ochi în ochi, iar vrăbiile şi porumbeii din grădină veneau să-i ciugulească din palmă. Când se preumbla Impăratul prin luncă, îl urmau fluturii şi cerbii, făcându-i alai.

Impărăteasa era mai frumoasă ca o floare şi mult o iubea Împăratul, că la împărţirea judecăţii şi la rânduiala treburilor ţării, o lua să şadă cu el în sfat, pe scaunul domnesc.

Dar aveau o mâhnire adâncă amândoi, anume că nu le dăruise Dumnezeu un copil, un băiat care să moştenească Impărăţia, sau o fată care să le înveselească zilele.

Mai adăstară ei ce adăstară şi începură o căuta ajutor la vracii din ţară, la babele cu descântece,

la magi și la doftori vestiți. Dar în zadar bău Impărăteasa fierturile vrăjite, în zadar se scăldă în părâu bătută de lună plină, în zadar posti, că nu purcese grea.

Ne mai având ea nicio nădejde, plângea zi și noapte, vrând să plece de lângă Impărat, ca să-i ia locul altă Impărăteasă, care să-i dea moștenitori.

— Nu plânge și nu-ți strica în zadar frumoșii ochi ! o dezmierda adesea soțul ei cel blajin. Nimeni nu cunoaște voia lui Dumnezeu și hotărîrea lui; Iar când ne-o da un urmaș, de bună seamă că va fi mai de soi și de ispravă ca toți ceilalți feți ai pământului care se vor naște în acelaș an cu el.

Impărăteasa ofta și nu îndrăznea să-i spuie toată desnădejdea ei.

Și iată că'ntr'un miez de noapte sări ea în sus din culcuș, trezi pe Impărat și îi istorisi gâfâind :

— Măria Ta ! Groaznic vis avusei adineaori și de nu mă trezeam deodată, cine știe ce se întâmpla cu mine.

— Ce-ai visat? întrebă Impăratul.

— Se făcea că mă preumblam prin grădina Palatului nostru. Și toate firele de iarbă, toate florile, până și gângăniile și fluturii se aflau câte doi, dezmierdându-se. Și deodată, nu știu de unde, țâșni un balaur furios care gonea o porumbiță. Da porumbița din aripi, spăimântată, să fugă, să scape de gura căscată a balaurului care voia s'o înhațe. Și ar fi înghițit-o de bună seamă, dacă porumbița zărindu-mă nu s'ar fi repezit să se ascundă drept în pieptul meu. Eu o strânsei cu dragoste, s'o ocrotesc, dar balaurul nu se dădu bătut, ci se repezi asupra mea. Mi se pare că mă mușcă, dar dădui un țipăt și iată mă trezii !

— Nu te teme, scumpa mea! răspunse Împăratul. E un vis bun. Și la anul vom avea un urmaș!

Împăratul tâlcui bine visul, căci Împărăteasa dela acel vis purcese grea și în curând dădu naștere unui flăcău frumos și voinic, cum nu se mai pomenise.

Mare fu bucuria la Curtea împărătească și cu alai mare, la timpul potrivit, Împăratul, Împărăteasa, împreună cu toți curtenii porniră să boteze copilul la fântâna de sub munte, după obiceiul de atunci.

La gâtul copilului, Împăratul atârnă un șirag de nestemate, pe care meșterii pricepuți în lucrarea diamantelor, scriseseră câte o literă pe fiecare piatră scumpă, astfel ca să alcătuiască numele copilului. George, după numele sfântului celui viteaz.

Și cum se îndreptau spre fântâna botezului, paznicii din vârful muntelui vestiră alaiul că o ceată de haiduci, în frunte c'un căpitan fioros, se apropiau să-i lovească.

Ingrijorat, Împăratul dădu poruncă Împărătesei ca împreună cu femeile să se ducă la fântână.

— Eu voi ieși întru întâmpinarea acelor nelegiuiți împreună cu oamenii mei și îi voi risipi, alungându-i peste hotar! zise Împăratul. După aceia mă voi întoarce și vom boteza copilul cum cere datina, cu veselie.

Plecă Împăratul, dar nu se mai întoarse.

Femeile dela fântână se speriară și una câte una fugiră și ele. Numai Împărăteasa, luându-și copilul, se îndreptă către locul unde trebuia să aibe loc lupta cu tâlharii. Dar domnind tăcere grea asupra muntelui, începu a bănui și ea ceva...

Se întoarse repede la fântână, ascunse copilul într'un tufiș de flori, să nu dea fiarele peste el și luându-și inima în dinți, urcă muntele și se înfundă în codrul haiducilor. Pretutindeni dădu de urme de sânge, apoi de leșurile luptătorilor în zale care căzuseră luptând pentru Impăratul lor.

— Nu cumva o fi căzut și Impăratul? își zise Impărăteasa cu spaimă, cercetând morții din pădure.

Și se pomeni înconjurată de trei haiduci care ridicând-o cu sila o duseră dinaintea căpitanului lor.

— Cine ești ? o întrebă tâlharul, rezemat în paloș.

— Eu sunt Impărăteasa ! zise cu mândrie, deși în inima ei era încredințată că Impăratul pierise și el în lupta cu haiducii.

— Apoi dacă ești Impărăteasa, răspunse rânjind Căpitanul de haiduci, destul ai huzurit până acum în Palatul de marmură și aur, cu bucate alese și cu flori în toate colțurile iatacului.

Și porunci haiducilor s'o ducă și s'o închidă într'o peșteră adâncă, umedă și neagră, iar ca să sufere mai mult, să nu moară de tot, hotărî să i se dea Impărătesei drept hrană un sfert de pâine veche și o ulcică de apă — dar nicio firimitură și niciun strop mai mult.

In vremea aceasta, copilul rămas în tufișul de flori, scoase un piciorus din scutece, și începu să se joace cu un bârzăune care-l gâdila mereu în talpă...

— Nu plânge şi nu-ţi strica în zadar frumoşii ochi, o mângâia Impăratul.

PUSTNICUL ȘI CAPRA

ntr'o peșteră, mai în sus de fântână locuia de mult un călugăr, care rupându-se de lume își ducea viața în pustnicie. El trăia hrănindu-se cu rădăcini de buruieni dulci și cu poamele pădurii, mere, pere sălbatece și mure. Dar mai avea pe lângă el și o capră, care-i da lapte.

Și era capra atât de cuminte, că singură pleca, singură venea înapoi la peștera pustnicului.

Adăpându-se ea la izvorul fântânii, auzi în tufiș scâncetul copilașului. Capra își făcu loc până la el, începu să-l lingă, se așeză alături, ca lângă un ied, și-i trecu sfârcul țâței pela gură.

Copilul flămând începu să sugă voinicește, până se îndestulă.

Capra care n'avea ied, mult se îndrăgosti de copil și nu mai plecă de lângă el vreme îndelungată, îngrijindu-l ca pe puiul ei.

Călugărul văzând că nu-i mai vine capra la muls, începu s'o caute. Dar în zadar.

Până'ntr'o bună zi, când se pomeni cu ea.

— Capra tatii! Capra tatii!... începu el s'o strige, apropiindu-se să puie mâna pe ea.

Dar capra țâști! într'o parte, țâști într'alta,

până scoase pe pustnic afară din codru, la fântâna cu tufiș, unde se afla copilul.

Mare fu mirarea călugărului văzând frumusețe de copil ascuns între flori, rotofei și jucându-se cu picioruşele în văzduh. Ochii lui fură chemați de sclipirea nestematelor dela gâtul copilului. Aplecându-se citi și văzu că feciorul se numea George şi era mlădiță împărătească.

Minune dumnezeiască se făcuse cu acest făt, își zise pustnicul luând copilul și capra cu el.

De-atunci George fu îngrijit de pustnic ca de un părinte iubitor, crescu în peșteri, se jucă prin pădure, împrietenindu-se cu toate păsările și toate fiarele codrului, care-i auzeau de departe și-i recunoşteau glasul.

Capra, îmbătrânind, muri. O îngropă călugărul cu toată cuviința, ca pe o făptură omenească, iar George plânse în urma ei, căci deși nu-i fusese mamă, capra îi scăpase viața și-l hrănise.

Creştea George al nostru într'un an cât alții în doi și se pomeni voinic în lege.

Curând închise ochii și călugărul, iar flăcăul rămas singur în mijlocul codrului, hotărî să purceadă spre locurile unde oamenii trăiau mulți laolaltă, după cum îi istorisise tata pustnicul.

Iși încheie George vestminte din piei de vulpe și ieșind din codru merse el ce merse, drept înainte, peste dealuri și coclauri, până nimeri într'o cetate.

SABIA ŞI BUZDUGANUL

ând văzură oamenii acea namilă de voinic înfăşurat ca o fiară în piei de vulpe, se ţinură după el ca după urs. Dar şi mirarea lui George nu fu mică, văzând locuinţe mari, uliţe, cai înhămaţi şi călări — încât ameţi. Se oprea, lua aminte la minunile din jur, atât de deosebite de ceeace văzuse în codru, şi pornea mai departe.

Colindând el prin cetate, zări o fierărie şi intră înăuntru, căci mult îi plăcură săbiile şi buzduganele ce se aflau acolo.

Ceru şi el o sabie şi un buzdugan.

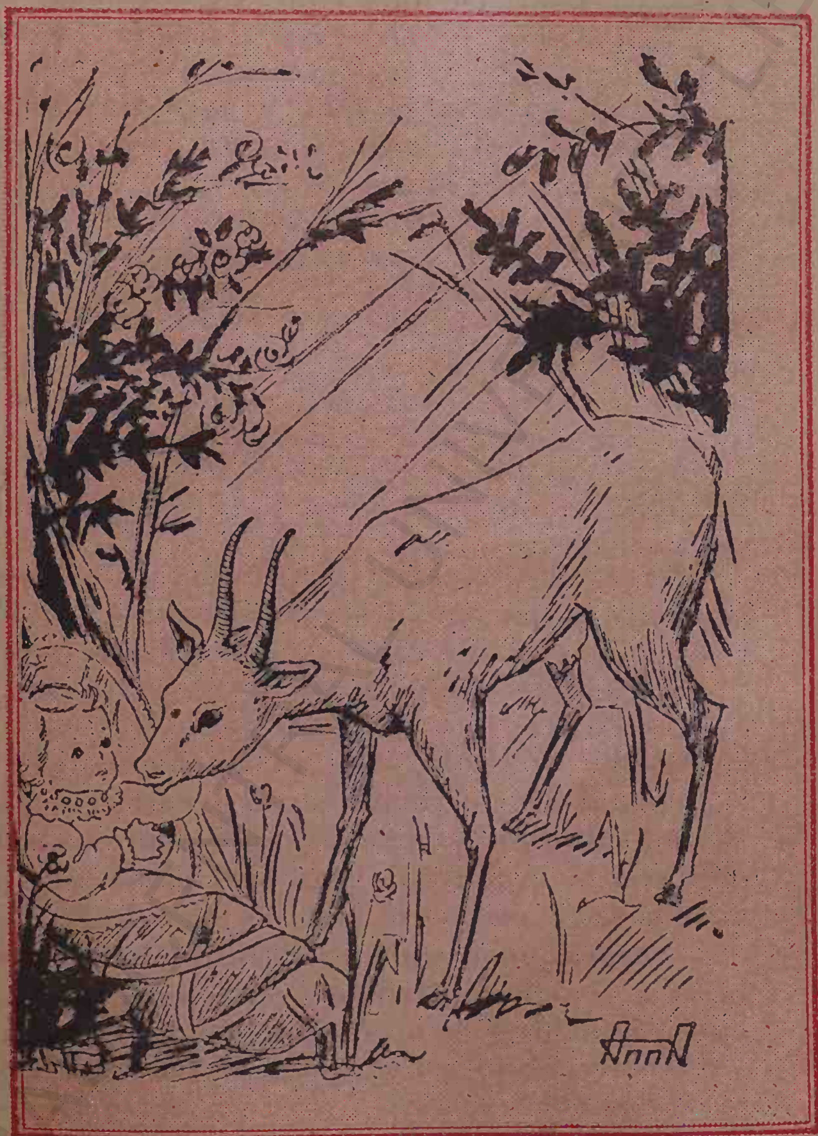
Alege-ţi flăcăule! îl pofti neguţătorul.

Şi îşi alese George un paloş şi un buzdugan, de nu l-ar fi putut ridica nimeni altul. Apoi îşi văzu de drum.

— Hei, voinice! strigă neguţătorul după el. Marfa o luaşi, dar de plătit n'o plăteşti?...

— Cum adică s'o plătesc? întrebă voinicul, care nu mai auzise asemenea cuvânt.

— Fireşte, s'o plăteşti, mai zise neguţătorul. Ne tocmim, eu îţi cer un preţ, dumneata îmi dai altul, mai las eu, mai adaogi dumneata, până cădem la înţelegere. Te scobeşti în chimir, scoţi banii, mi-i dai, şi-ţi vezi de drum cu marfa plătită.

Căprioara îi dădu să sugă

— Ce bani? De unde bani? Ce înseamnă bani? se miră George, neînțelegând cuvintele negustorului.

Era uluit flăcăul că fiind în acea prăvălie atâtea paloșe și atâtea buzdugane, nu putea lua și el câte unul, să plece pe-aci încolo.

Când se dumiri, zise negustorului că-i va sluji un an drept plată, și omul primi plăcându-i înfățișarea voinicului.

Nu se păcăli negustorul, căci George într'un an se dovedi calfa cea mai bună din fierărie. Barosul cel mare, pe care altădată abia de izbuteau să-l ridice trei voinicul nostru îl mânuia singur.

Când împlini George anul, îi veni pofta să-și făurească el un paloș și un buzdugan cum nu se mai pomeniseră.

Neavând el nici fier nici cărbuni, fu silit să se mai bage pe un an în slujba fierarului, cu toată vrăjmășia celeilalte calfe, care se văzuse întrecut.

Și când se împlini și cel de-al doilea an, zise calfa cea rea:

— Măi voinicule, fier ți-oi da, cum te-ai înțeles cu jupânul. Dar cărbunii care-i avem aci în fierărie, nu sunt buni pentru paloșul și buzduganul pe care vrei să le făurești. Dacă vrei să mă asculți pe mine și să-ți iasă lucrul bun, dă fuga până'n Pădurea Neagră, unde sunt niște frasini bătrâni, să-ți faci din ei cărbunii trebuincioși. Și după aceia să te apuci de paloș și de buzdugan. Ascultă sfatul meu!

Voinicul George, neștiutor, se luă după cuvântul calfei celei viclene.

Dar în Pădurea Neagră se ivise o scorpie care omorîse multă lume și nădăjduia calfa să piară acolo și flăcăul cel voinic.

George luă cu sine o sabie ascuţită, pe care stăpânul său o păstra din vechi, îşi încropi două burdufe din piele de bivol, ca să aibă cu ce aduce cărbunii, şi porni la pădure.

— Dar unde e Pădurea Neagră, oameni buni întrebă el nişte săteni în cale.

— Ce cauţi la pădurea aceia, flăcăule? se mirară oamenii. E acolo o scorpie urîtă, de nu scapă nimeni cu viaţă, cine îi iasă'n cale.

— Nu mă tem eu de scorpii! făcu flăcăul, şi-şi văzu de drum, căci, gândul lui era să-şi făurească paloşul şi buzduganul la care cugeta şi pentru care muncise fără simbrie un an încheiat.

Sătenii se uitară după flăcău, îl lăsară'n calea lui şi-şi făcură cruce.

George, cum ajunse'n pădurea cea afurisită, reteză frasinii cu paloşul şi făcu groapa pentru cărbuni — când se pomeni că-l clatină o putere nevăzută încoace şi încolo, şi parcă-l sorbea.

Inălţând flăcăul capul, zări scorpia care venea val-vârtej din întunerecul pădurii, sorbind cu tărie, ca să-l înghită şi pe George.

Dar voinicul înţelese primejdia. Infipse bine sabia în pământ şi se ţinu de ea cu amândouă mâinile.

Scorpia la început risipi jarul focului cu o lovitură a cozii, dar când să se repeadă asupra flăcăului, se pomeni cu vârful sabiei în pântece.

Căci voinicul se trântise la pământ şi ridicase sabia pe neaşteptate.

Dihania simţind că i se scurge viaţa, o rupse de fugă în întunerecul pădurii, către scorbura ei, unde nădăjduia să-şi adune maţele şi să se lecuiască. Dar

voinicul nu-i dete răgaz, ci luându-se după ea, o ajunse din urmă și cu o lovitură năprazuică, îi reteză capul.

Gâlgâind se scurse sângele ei negru, de se adună o băltoacă mohorîtă.

George privi îndelung la dihania care zăcea și oftând ușurat, vru să se întoarcă la ale sale.

Un ciripit de păsări îi atrase auzul. Ridică ochii și văzu o mică zburătoare, al cărei grai îl cam pricepea, de pe vremea când crescuse în codrul pustnicului.

— Viteazule! ciripi pasărea. Mult bine făcuși seminției mele, doborînd scorpia pentru totdeauna, căci altfel în curând nu mai rămânea în viață nicio zburătoare în pădurea asta. Pentru vitejia ta, ia dela mine acest sfat: Scaldă-te în sângele dihaniei pe care ai ucis-o și unde te va atinge sângele ei, nici un fier nu te va mai putea răni!

George cel viteaz ascultă de sfatul păsăricii, dar un loc tot rămase neatins de sânge, unde căzuse o frunză pe spatele lui.

— Să te ferești, flăcăule, să dai vreodată dosul în luptele tale! îl mai sfătui păsărica înainte de a zbura spre cuibul ei, unde o adăstau puii. Căci un locșor ți-a rămas neatins de sângele fiarei, din pricina unei frunze. Dar cât vei lupta față în față, piept la piept, nimeni nu-ți va putea face nici un rău.

George se întoarse cu capul scorpiei pe care-l puse într'un burduf, umplu cellalt burduf cu cărbunii de frasin și porni la fierăria stăpânului său, să-și făurească paloșul și buzduganul după pofta inimii.

Voinicul înfipse sabia în pântecele Scorpiei....

Lucră el o jumătate de an, apoi încercă sabia, lovind un drug de fier. Sabia se frânse. Aruncă buzduganul în văzduh, care, la cădere, se turti.

Nemulțumit, flăcăul aruncă uneltele la care muncise în zadar și căzu pe gânduri.

Ce era de făcut?

Și cugetând el, își aminti că'n muntele unde copilărise, zărise odată un fier înfipt în pământ.

— Din fierul acela îmi voi face armele! își zise George cel viteaz, și porni într'acolo.

Nimeri locul, dar nu putu zmulge fierul dintr'odată. Dar se opinti și cu toate puterile lui încordate îl răsuci într'o parte, îl răsuci în alta, odată și încă odată, de câteva ori, până-l zmulse din inima pământului.

Abia după aceia văzu voinicul nostru că zmulsese din stâncă o vână întreagă de fier.

Și din acest fier își făuri George sabia și buzduganul pe potriva puterii lui, de care să nu se mai despartă niciodată, ca niște credincioși tovarăși de luptă.

Cu prietenii dela fierărie purcese la fântâna botezului de sub munte.

Aci își stropi armele cu apă, și zise:

— Balmut, adică Ajutorul meu, așa să se numească acest paloș; Tumal, adică Omorîtorul vrăjmașilor, așa să se cheme acest buzdugan.

George cel viteaz împreună cu prietenii mâncară și băură pe iarbă verde, apoi se întoarseră la fierărie, să-și ia voinicul rămas bun dela jupân.

CEI DOI MISTREŢI

Numai calfa cea rea care pizmuise pe voinicul nostru şi-i pusese tot felul de beţe în roate n'a vrut să ia parte la botezul armelor, ci rămase în fierărie.

Mare fu uimirea lui George, găsindu-l mort.

Pasă-mi-te, calfa, în lipsa voinicului, vrând să ştie ce se afla într'unul din cele două burdufe de bivol, îl deschise. Zărind capul scorpiei, înmărmuri pe loc.

George nicio vină n'avea de această întâmplare, dar îşi zise :

— După faptă şi răsplată.

Apoi mulţumind jupânului pentru bunătatea lui, îşi luă rămas bun şi-şi văzu de drum.

Nu se depărtă bine, că-l ajunse din urmă un băeţaş subţire şi isteţ, unul din ucenici.

— Ce e cu tine, mă Ionele ?

— Nene George, mi s'a urît să tot car la cărbuni, să umflu foalele şi să dau cu barosul. Ia-mă şi pe mine cu dumneata.

— Unde să te iau, mă, zevzecule ?

— Unde-i merge dumneata, nene George.

— Păi eu merg unde-oi vedea cu ochii.

— Acolo merg și eu ! făcu băiatul.

Dar voinicul nici gând n'avea să-și ia belea pe cap și îl alungă.

Merse el ce merse și se abătu la umbra unui copac, să se mai odihnească. Dinapoia trunchiului, cine se arată ? Tot Ionel !

— Dar aici ce cauți, diavole ? făcu George cel viteaz, jumătate cu ciudă, jumătate cu haz.

— Merg și eu pe cale... făcu băiatul.

Văzând George așa, luă băiatul cu sine.

— Dar din cuvântul meu să nu ieși, auzi tu ? îi porunci voinicul.

— Cuvântul dumitale e pentru mine poruncă, nene George ! răspunse băiatul bucuros de tovărășie.

Și merseră ei o zi și o noapte și încă o zi și o noapte, iar a treia zi ajunseră într'un codru verde, unde se mai opriră să se odihnească și să'mbuce ceva, la rădăcina unui gorun gros de nu l-ar fi putut cuprinde cu brațele doisprezece inși.

Deodată auziră larmă în partea dreaptă, tropotele unui cal, guițatul unui porc mistreț.

— Trebue să fie o vânătoare ! zise George cel viteaz.

Intr'adevăr, zări în goană un călăreț care se ținea după un porc mistreț urias, care guița de mama focului, amenințat. Dar și după vânător se luase alt porc mistreț, parcă și mai năpraznic, ca și cum voia să-și scape soțul.

Vânătorul fiind la depărtare potrivită de fiara pe care o urmărea, puse săgeata la arc, ochi din

Căpetenia vânătoarei îi mulțumi că l-a scăpat dela moarte,

goana calului și trase. Porcul lovit în ceafă se rostologi de două ori, în vreme ce începu a-i gâlgâi sângele între colții lui mari și ascuțiți.

Dar mistrețul din urmă se aruncă asupra călărețului, prăvălindu-l cu cal cu tot. Vânătorul și-ar fi pierdut viața, dacă George nu s'ar fi repezit cu buzduganul și n'ar fi doborît dintr'o lovitură drept în frunte fiara care voia să se arunce asupra celui căzut și împleticit în scări între picioarele calului.

Indată se iviră și ceilalți tovarăși de vânătoare, sunând din corn, urmați de câini osteniți de alergătură și schelălăind.

— Iți mulțumesc, tinere, pentru curajul pe care l-ai arătat, înfruntând acest uriaș porc mistreț! zise căpetenia vânătorilor, strângând mâna lui George. Fii bun și ia parte la ospățul nostru vânătoresc.

Intinseră o masă boerească pe iarbă, iar slujitori în fireturi, turnară vin vechi în pocale de argint, pe care le înmânară mesenilor.

— Oare cine să fie acești măreți vânători? își zise George. De bună seamă niște curteni!

Pasă-mi-te, voinicul nostru tot mergând, intrase între hotarele împărăției lui tătâne-său, fără să știe.

Pela mijlocul mesei îi ajunse bătaia soarelui care străbătea frunzișul codrului și căpetenia vânătoarei spuse mesenilor să arunce dulama de pe ei.

La fel făcu și George, iar meseanul care sta alături, zări sclipirea șiragului de nestemate dela gâtul voinicului. Le privi cu mai multă luare aminte, citi numele scris pe ele — și astfel cunoscu

pe urmaşul drept al Impăratului ucis cu douăzeci de ani mai înainte de ceata de haiduci

Curteanul se trase deoparte, şopti câte un cuvânt la urechea celorlaţi meseni şi grăi mai mult cu cel din capul bucatelor, în vreme ce voinicul George, nebănuind nimic, se înfrupta din acele bunătăţi. îndemnând şi pe Ionel.

Când ridică ochii. George cel viteaz se văzu împrejmuit de vânători, care îngenunchiând dinaintea lui, îl priveau cu bucurie şi cu zmerenie. Căpetenia zise cu glas tare :

— Să trăeşti, Măria Ta ! Căci împărat al nostru eşti, după voia lui Dumnezeu care a făcut cu noi această minune, de te-am găsit în mijlocul pădurii, când nici cu gândul ne gândeam...

— Nu pricep cuvintele acestea... răspunse flăcăul cam încurcat, temându-se ca acei boeri să nu-l ia în bătaie de joc.

— Nici nu e de mirare ! zise iar căpetenia. Dar după ce vei afla toate câte ţi le voi istorisi. vei pricepe. Măria Ta, şi te vei bucura împreună cu noi.

Şi pe'ndelete, căpetenia îi povesti lui George cel Viteaz, tot ce se întâmplase cu el, din ziua naşterii. Cum fusese dus la botez, la fântâna de sub munte, cum fusese prins şi ucis Impăratul şi cum se pierduse urma nefericitei mame, ca şi a copilului. De atunci Impărăţia este cârmuită de sfatul boerilor, care nu pierduseră nădejdea, de a da odată şi odată de adevăratul Stăpân al Impărăţiei, pe care să-l ia în locul fostului Domn. Căci ştiau că fătului i se pusese la gât un colan de nestemate. fiecare purtând săpată în lumina ei o literă a numelui lui. Şi iată

că au dat, pe neașteptate, peste pietrele prețioase care le arată că purtătorul lor e George, adevăratul Impărat.

Ionel asculta și el cu gura căscată, de parcă auzea un basm, căci abia îi venea să creadă.

Dar curtenii, la un semn al căpeteniei lor, se ridicară, dădură glas cu urale tari, înălțară flamurile, în vreme ce cornurile de vânătoare începură să umple pădurea cu melodiile lor voioase.

George se ridică și el, luând de mână pe Ionel, și primi închinarea curtenilor.

Apoi tot alaiul se îndreptă cu bucurie mare spre Cetatea de scaun.

Din peretele stâncii, so desprinse o nălucă.

PE URMELE TÂLHARILOR

Veni mulțimea să vadă pe noul Împărat și mult se veseli de ospețele care se întinseră pretutindeni din porunca noului Stăpânitor. Cu uimire și dragoste îl priveau toți, văzându-l atât de chipeș și de voinic, iar cei mai în vârstă mărturiseau:

— Leit taică-său! Numai de-ar avea mai mult noroc.

După ce trecură sărbătorile încoronării, începu George să puie țara la cale, să înlăture din slujbe pe cei nedrepți și nevolnici, să pedepsească pe vinovați, să răsplătească pe cei drepți și muncitori, și mai cu seamă să-și înnoiască și întărească oștirea, fără de care nicio dreptate nu se poate întemeia în țară și nicio pază bună la hotare.

Apoi își aminti de nedreptatea și nelegiuirea strigătoare la cer, care se făcuse cu tătâne-său, cu maică-sa și cu el însuși.

George cel viteaz pace nu mai avea, gândindu-se că maică-sa mai trăia, fiind ea în puterea acelor tâlhari, pe care nimeni nu-i stârpise și încă bântuiau Împărăția.

Și hotărând s'o scape pe maică-sa din mâna haiducilor, nu porni cu oștire împotriva lor, de teamă că aceia, încolțiți, ar putea s'o ucidă, ci chemă la sine pe Ionel, care ajunse în slujbă mare, și-i zise:

— Ionele, în mâna și în dibăcia ta se află acum viața mamei mele! Ești gata s'o scapi?

— Măria Ta, precum am spus pe când eram numai ucenic de fierărie, așa grăesc și acum: Cuvântul Măriei Tale, pentru mine e poruncă.

— Iată ce ai de făcut! îi zise Impăratul George. Cu scrisoarea aceasta te vei duce în inima codrului și vei căuta să dai ochi cu căpetenia haiducilor. In scrisoare îi poruncesc să dea drumul sărmanei mele mame. Tu, din gură, spune-i că va avea din partea mea răsplată mare, dacă îmi va trimite pe mama și-și va căuta de drum cu tâlharii lui, plecând aiurea, ca să nu fiu silit să fac vărsare de sânge dela începutul domniei mele.

Porni Ionel prin codri, hotărît să-și dea și viața, numai să poată împlini cuvântul Impăratului său. Pe când înainta prin codrii munților, fu întâmpinat pe o potecă lăturalnică de doi haiduci care-l legară buștean și-l duseră în fața căpeteniei lor.

— Aha! Vasăzică s'a urcat în scaunul lui tătâne-său Impăratul cel nou! făcu acru căpetenia de haiduci. Du din partea mea acest răspuns la scrisoarea pe care mi-a făcut-o: Că de banii lui n'am nevoie, căci avuția mea e codrul, iar maică-si niciodată nu-i voi da drumul, căci pe vremuri nu m'a vrut de soț, așa că acum, până la capătul vieții, să-mi fie roabă. Iar eu de haiducie din această pricină m'am apucat! Așa că să șadă Impăratul potolit în scaunul lui, dacă vrea să mai trăiască, iar de i s'a urît cu viața, n'are decât să vie să se încaere cu oastea haiducească!"

Ionel plecă înapoi cu acest răspuns.

Ci, căpetenia haiducilor, spre a-și bate joc, trimise un curcan fript, cu aceste cuvinte:

— Ia, Impărăteasă, de mănâncă friptură, după ce douăzeci de ani numai pâine uscată și apă ai gustat. Că iată, fecioru-tău, George, căruia i se mai spune cel viteaz, pornind la luptă împotriva haiducilor și bănuind el că va pieri în luptă, face pomana de pe-acum, că dacă o muri, nu va mai avea nimeni grijă de sufletul lui!

Impărăteasa nu se atinse de curcanul fript, iar inima îi crescu de bucurie, aflând că George, feciorul mult iubit, era în viață, în scaunul împărătesc, și gata a porni împotriva tâlharilor.

In această vreme căpetenia haiducilor își adună oamenii la un chef, sub niște dărâmături de stânci, unde nu puteau fi găsiți de nimeni. Mâncară, băură și când se mai veseliră, iar râseră de scrisoarea copilandrului care se făcuse Impărat și de maică-sa, care primise pomana fiului ei, fiind fiul în viață!

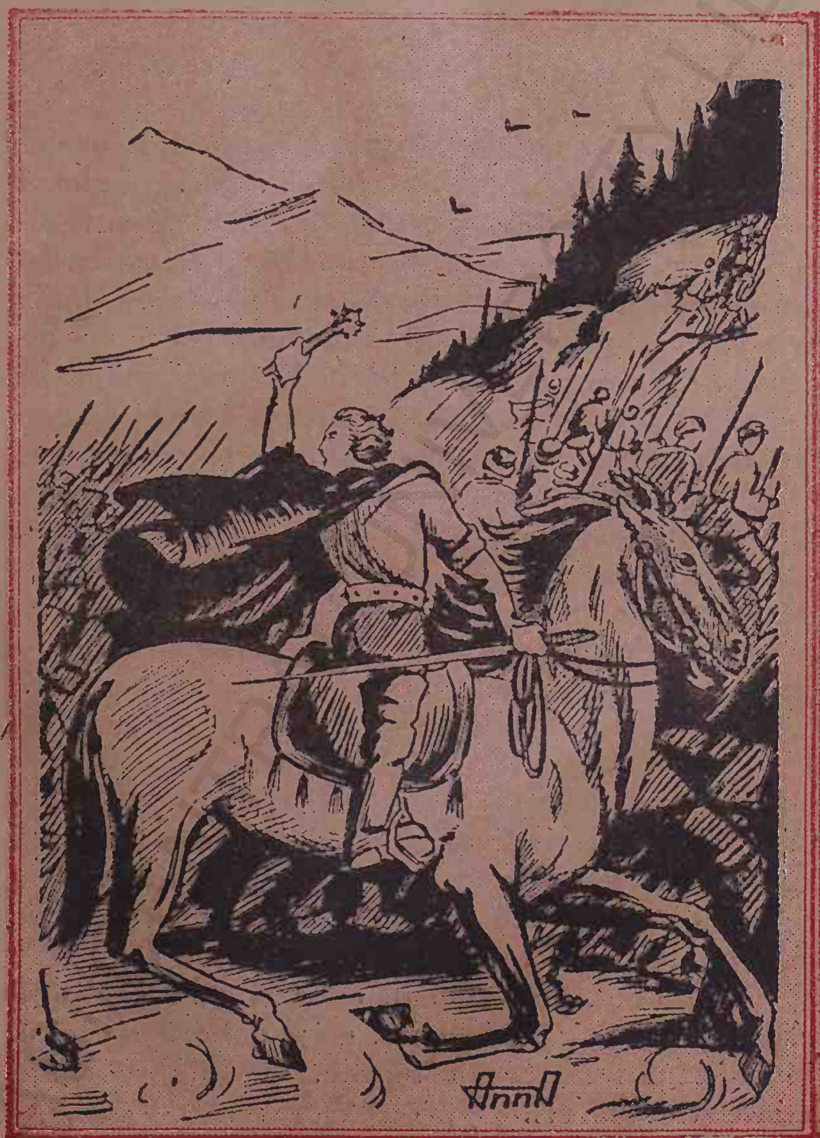
Și pe când râdeau ei fără grijă, bând din oale vin vechi, auziră odată o răbufnitură în stânci, de rămaseră cu gurile căscate, îngroziți.

— Nu mai clintește nimeni! șopti căpetenia, crezând că se apropia oastea lui George cel viteaz.

Dar în locul ostașilor, haiducii văzură o umbră desprinzându-se din peretele stâncii, care plutind lin până'n mijlocul lor, puse pe masa de lemn, între oale, două lumânări, o carte și o cheie.

Apoi, în vreme ce tâlharii priveau înmărmuriți, năluca se trase înapoi, și pieri în peretele din care se ivise.

— Fu nălucire sau ce? zise căpetenia.

Inarmat cu buzduganul şi paloşul, George luă muntele în piept.

Nălucire nu putea fi, de vreme ce vedea dinaintea lui cele două lumânări, cartea și cheia...

Luă cartea, rupse catarama și pecetea, apoi citi :

„S'a sfârșit cu tine, tâlhare, precum și oamenii tăi, învățați la rele ! A ajuns la Domnul glasul celor omorîți de tine, iar sângele vărsat al nevinovaților, cere răzbunare ! Scăpare nu vei mai avea de-aci înainte. In colțul din dreapta al acestei stânci se află o încăpere. Aprinde o lumânare și te vei încredința. Ia cheia și deschide. Vei găsi înăuntru vestminte și podoabe de Impărăteasă. Le vei da mamei lui George, care de prea multă vreme, sărmana, zace în zdrențe. Și ea, în bunătatea inimii ei, te va ierta pentru toate caznele la care ai pus-o în acești douăzeci de ani. Tot în acea încăpere, vei găsi într'un colț o piele de urs și un lanț. Te vei îmbrăca tu cu ea, deoarece puterea dumnezeiască te-a blestemat, pentru multele tale nelegiuiri, în urs să te preschimbi, ca să-ți ispășești păcatele. Iar Impărăteasa te va duce de lanț la Impăratul. Așa să faci, tâlhare, precum stă scris aci, căci de nu vei fi următor ci vei încercá și de-aci înainte să te dai la rele și să scapi de soarta ce ți-a fost hărăzită, vei fi osândit și pus sub un blestem și mai grozav, pe care mintea ta nici nu și-l poate închipui !"

Căpitanul, înmărmurit, citea și nu-i venea să creadă ochilor. Când furios, când doborît de frică, în sufletul lui treceau repede, tot felul de simțiminte și de păreri.

Se sfătui deoparte cu un vechiu tovarăș de haiducie, în care avea mai multă încredere, și care-i zise :

— Căpitane, de-ar fi fost aci lucrare de mână omenească, nu trebuia să ne temem, ci ca totdeauna, porneam la luptă fără șovăire. Dar aci e la mijloc putere cerească. Umbra care s'a desprins din peretele stâncii nu putea fi alungată nici ucisă, iar lucrurile care le-a lăsat pe masă, dovedesc că n'avem ce face împotrivă. Cu Dumnezeu, care e mai tare ca noi toți, oamenii de pe pământ, oare cine se poate pune? Parcă tot mai bine e să te supui poruncii și să-ți ispășești osânda, decât să fii lovit de cine știe ce chinuri și mai aspre!

Căpitanul, încredințându-se de adevărul cuvintelor tovarășului său, își adună haiducii în inima pădurii, unde-și aveau ei sălașele ascunse, goli peșterile în care ascunsese avuțiile adunate în douăzeci de ani de tâlhărie, și le împărți:

— Fraților! zise la urmă căpitanul. Duceți-vă pe la locurile voastre, și apucați-vă acum de muncă cinstită, ajutând pe nevoiași, miluind bolnavii și bisericile, ca să vi se ierte și vouă multele păcate pe care împreună le-am săvârșit.

Apoi, după ce tâlharii se risipiră, plecând care încotro spre a li se pierde urma, căpitanul luă din încăperea de piatră pe care o descuie cu cheia lăsată de nălucă, vestmintele de Impărăteasă pe care le găsi într'adevăr acolo, așa precum citise în carte.

Se duse cu ele în peștera unde zăcea nefericita femeie și-i zise:

— Mult ai pătimit, mărită Impărăteasă, în acești douăzeci de ani, dar o putere dumnezeiască mi-a înfrânt trufia, și iată ți-am adus vestmintele împărătești pe care ar fi trebuit să le porți mereu, ca de-aci

înainte să te bucuri de ele. Rău am fost cu oamenii şi mare nelegiuit, socotind că toate bunurile acestei lumi mi se cuvin. Că doar Măria Ta, împotrivindu-te dorinţii mele, ai arătat că şi puterea mea era mărginită. Multe cazne te-am făcut să înduri, de care azi îmi pare rău şi văd că am fost nebun. Dacă a mai rămas un pic de milă în inima Măriei Tale, vars'o asupra mea, ca să-ţi fie răsplătită în Cer!

Mult se miră Impărăteasa de această întâmplare cu vestmintele alese, pe care de mult pierduse nădejdea să le mai poarte vreodată. Dar şi mai mult se miră ea de zmerenia căpitanului de tâlhari, pe care atât de crunt îl ştiuse.

In bunătatea inimii ei, Impărăteasa luă aminte la rugăciunea tâlharului şi-l iertă, grăind:

— Iertat să-ţi fie tot răul ce l-ai făptuit asupra mea. Cu toţii greşim pe acest pământ. unii mai mult, alţii mai puţin şi cine n'are nevoie de iertare?...

Tâlharul îngenunchie şi sărută mâna Impărătesii.

— Dar pielea asta de urs, ce rost are? întrebă Impărăteasa, temându-se de vreo nouă răutate.

Dar căpitanul fără a răspunde, aruncă blana ursului în spinare, care se lipi îndată de el, de parcă ar fi purtat-o dela naştere. Şi iată că'n locul tâlharului, Impărăteasa văzu un urs în patru labe, gemând la picioarele ei.

Il luă de lanţ şi ieşi cu el din peşteră.

In această vreme, George cel viteaz aflând răspunsul batjocoritor al Căpitanului de haiduci, mult se amărî şi îşi adună îndată oastea, se aruncă pe un armăsar care parcă mânca foc şi porni spre codrul din munţi.

La fântâna unde fusese ascuns între flori, George cel viteaz se opri și ridicând sabia pe care și-o făurise însuși, zise căpitanului și oștenilor care-l întovărășeau :

— Ostași ! Vom începe o luptă cu tâlharii care nu sunt tari, ci sunt vicleni ! Va trebui să-i biruim, arătându-le că isteţimea noastră o întrece pe a lor. De aceea vom împrejmui pădurea, ca niciunul să nu poată scăpa cu fuga și vom înainta spre mijlocul codrului, unde ne vom întâlni. Nu pregetaţi a lovi fără milă în cei ce vi se vor împotrivi ! Căci a sunat ceasul să răzbunăm moartea fostului Impărat, tatăl meu și să scoatem din robie pe nevinovata și nefericita mea mamă. Iar pe căpitanul haiducilor, lăsaţi-l în seama mea !

Şi George cel viteaz, cu buzduganul la oblâncul șelei, cu sabia în mâna dreaptă, dete pinteni calului și porni singur în goană, luând muntele în piept.

Ceilalţi căpitani și oșteni înconjurară muntele, urcându-l și ei din toate părţile.

Mare fu uimirea lor, neîntâlnind niciun tâlhar.

Mai înainte de a ajunge la sălașul tâlharilor, George cel viteaz întâlni pe maică-sa scoborînd poteca și ducând de lanţ un urs fioros, care mormăia, strivind uscăturile pădurii sub labele lui grele.

Mama și fiul se îmbrăţișară, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Cum de ai scăpat, mamă, din peștera unde ai fost închisă ? întrebă George cel viteaz. Şi de unde ai găsit ursul ăsta, care se ţine după dumneata, de parcă te-ar cunoaște ?

Impărăteasa istorisi cu de-amănuntul fiului ei

prea iubit întâmplarea minunată de mai sus. și mântuirea ei de către puterea dumnezeiască.

— Iar acest urs, urmă Impărăteasa, e însuși căpitanul de tâlhari, preschimbat astfel, pentru ispășirea păcatelor lui.

Dar George cel viteaz, care avea și el inimă miloasă cu cei năpăstuiți și cu cei vinovați, desfăcu lanțul și dând drumul ursului, zise:

— Să nu-l mai purtăm din loc în loc, să fie batjocura tuturor. Să-și ispășească singur păcatele, în acești codri nesfârșiți!

Intrunindu-se cu oștenii, mult se veseliră și se întoarseră la Curte, unde Impăratul întinse o masă lungă.

Și domni el ani mulți, alături de iubita mamă, precum se și povestește.

JOCURILE BIBLIOTECII BUCURIA COPIILOR

Joc. No. 19 GHICITOARE (10 puncte) de **Puiu I., Buc.**

Pe chipul omului sunt: N
Iar la bucătărie sunt: V
Mă place lumea dacă-s: R
Şi nu alerg când merg la: P
Insă când fredonez sunt: B.

JOC No. 20 ACROSTIH (20 puncte) de IOANA MATEESCU, elevă Instit. Moteanu Buc.

Fratele meu Nicuşor a citit cinci cărţi din biblioteca BUCURIA COPIILOR. El şi le-a rânduit în bibliotecă la întâmplare, în aşa fel că eu citind de sus în jos numai litera începutului de titlu, am descoperit titlul unei cărţi proaspăt apărută în biblioteca „Bucuria Copiilor", pe care m'am grăbit să i-o cumpăr.

Puteţi ghici care este acea carte şi cari sunt cele cinci cărţi citite de el?

Concursul No. 3.

Cuprinde tot 40 jocuri. In fiecare număr publicăm cel puţin 2 jocuri. Fiecare joc deslegat dă dreptul la n-rul de puncte indicat în dreptul său. Cititorii cari doresc să ia parte la acest concurs vor tăia cupoanele dela No. 1—20 şi le vor trimite împreună cu deslegările jocurilor pe adresa: Editura **Bucur Ciobanul** str. Sărindar Nr. 5—7—9 Buc., purtând menţiunea: pentru concurs. Soluţiunile se vor trimite toate odată. nu pe rând, la data ce se va anunţă la timp, împreună cu mărci de 16 lei pentru răspuns. Pentru deslegătorii jocurilor oferim 23 premii şi anume:

Premiul I	Premiul II	Premiul III	10 Premii IV	10 Premii
30.000 lei	10.000 lei	5.000 lei	a 1.000 lei	de consolare IN CĂRTI

BON DE PARTICIPARE
dă drept trimiţătorului la publicarea unui joc, dacă va fi găsit bun pentru
BUCURIA COPIILOR

CUPON
Concurs III **No. 10**
BUCURIA COPIILOR

JOCURI DE FAMILIE

ENIGMA LUI NENEA SANDU

Nenea Sandu a prins curaj, căci după atâtea înfrângeri, a pornit o ofensivă împotriva nepotului său.

— Ascultă Ionele, îi spuse el într'o seară după ce băiatul își terminase lecțiile. Azi am auzit una nostimă. Rândul trecut te-am rămas; dar dacă și de data asta ai să pierzi, să știi ai pierdut titlul de mare campion în dezlegarea problemelor.

— Și dacă câștig, îmi cumperi o pereche de patine?

Nenea Sandu rămase pe gânduri. In cele din urmă, primi târgul.

— S'a făcut, Ionel. Ascultă cu atenție:

„*Două* picioare, șade pe *trei* picioare și mănâncă *un* picior. Vine *patru* picioare și fură *un picior*. Se ridică *două* picioare, pune mâna pe *trei* picioare, aruncă după *patru* picioare și-i rupe *un* picior".

Poți să-mi povestești sub forma adevărată scena acestei enigme?

Ionel rămase uluit. Gândul că ar putea pierde patinele făgăduite îl copleșea. Mintea lui ageră, însă, îl scoase din încurcătură și după puținică gândire izbuti să deslege enigma.

Incercați și voi. Deslegătorilor acestei enigme li se atribue 50 puncte în Concursul Nr. 3.

Răspuns la jocul de familie intitulat: Socoteală greșită.

Cablul trebue să fie mai lung de 580 metri, deoarece fiind mai gros și deci mai greu, ar face o curbă între stâlpii susținători, neputând fi întins ca sârma cea subțire.

In numărul viitor vom publica ultima poveste din Iliada lui Homer, intitulată

CALUL TROIAN

C. M. 340 L. 1943 27. I. 944

Editura „Bucur Ciobanul" S. A. sub conducerea scriitorului MIHAIL DRUMEŞ

RECOMANDA COPIILOR ŞI TINERETULUI
CELE MAI FRUMOASE POVEŞTI DIN LUMEA INTREAGA
APARUTE IN

Biblioteca BUCURIA COPIILOR

1 — Sirena cea mică.
2 — Praslea cel voinic
3 — Ivan Turbincă.
4 — Ibrahim cârpaciul.
5 — Albă ca Zăpada
6-7 — Harap Alb.
8 — Micul cadiu.
9 — ABU-Hasan.
10 — Spiridușul lui Ionel
11 — Pinocchio.
12 — Șoricelul sburător.
13 — Prințesa din pădurea vrăjită
14-15 — Păcală.
16 — Scufița roșie.
17 — Rățoiul cel urit
18-19 — Robinson Crusoe.
20 — Miki Maus aviator.
21 — Hainele Impăratului.
22-23 — Mutu Cotoșmanu.
24 — Tarzan.
25 — Lampa fermecată
26 — Garoafele roșii.
27 — Guliver în țara piticilor.
28 — Califul barză.
29 — Trei orfani.
30 — Prințesa Siglinda.
31 — Ali Baba.
32 — Frățiorul și surioara
33 — Arcașul munților.
34 — Răzvan.
35 — Meșterul Manole
36 — Ultimul Mohican
37 — Răzbunarea Mohicanului.
38 — Tinerețe fără bătrânețe.
39 — Prinț și cerșetor
40 — Lăbuș.
41 — Micul Lord.
42 — Genoveva de Brabant.
43 — Un băiat isteț.
44 — Viteazul Sigfrid
45 — Regele Corsarilor
46 — Făt frumos.
47 — Cenușereasa.
48 — Joc, leul uriaș.
49 — Cavalerul Lohengrin.
50 — Voinicul Dunării
51 — In țara eschimoșilor.
52 — Coliba lui Moș Toma.
53 — Puiul de vultur.
54 — La începutul lumii
55 — Micii logodnici.
56 — Focul pământului.
57 — Guliver în țara uriașilor.
58 — Lebedele.
59 — Piticul Carpaților
60 — Năzdrăvăniile Piticului.
61 — Țăndărică la Polul Nord
62 — Micul geniu.
63 — Prichindel
64 — Insula Maimuțelor.
65 — Hoțul focului din cer.
66 — Doctorul Faust.
67 — Feciorul Zeiței
68 — Familia Bâldâbâc
69 — Casa din Pădure.
70 — Covorul fermecat
71 — Tichia cu noroc.
72 — Țăndărică între chineji.
73 — Tristan și Isolda
74 — Croitorul Tra-la-la
75 — Barbă-Cot.
76 — Frumoasa Elena
77 — Prințul Indian.
78 — Olandezul zburător.
79 — O călătorie prin fundul pământului.
80 — Fata pieilor roșii.
81 — Taras Bulba.
82 — Pescuitorii de Perle.
83 — Talismanul.
84 — Colanul Afroditei.
85 — Lâna de Aur.
86 — Quo Vadis.
87 — Voinicul Țugulea.
88 — Țăndărică la Piei-le Roșii.
89 — Pescarul Norocos.
90 — Antar.
91 — George cel Viteaz.
92 — Calul Troian.

Numărul simplu 30 lei, dublu 60 lei. In fiecare săptămână apare câte un număr nou

Biblioteca „Bucuria Copiilor" apare săptămânal sub îngrijirea d-lui George Cimbru. Editura Bucur Ciobanul S. A. str. Sărindar 9 București Imprimată de Tip. „Curentul", str. Belvedere Nr. 6 București Inmatriculat sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Com. București

PRETUL 30 LEI